

๕

๖ บาท

หนุ่มหน้ายัคฆ์ สุจิตต์ วงษ์เทศ

และ คำนำ ของ บรรคชัย บุณปาน

ตัวอักษร

สารบัญ

สุรพงษ์ จินตราพันธ์

ทำปกและภาพประกอบ

หน้ายกคำนำ

สุจิตต์ วงษ์เทศ

จากหนุ่มหน้าบ่าพระ

จรรักษ์ชัย บุนปาน

หนึ่ง

๒

สอง

๒๔

สาม

๔๒

สี่

๗๒

ห้า

๙๒

หก

๑๑๔

เจ็ด

๑๓๔

แปด

๑๔๖

เก้า

๑๖๐

สิบ

๑๘๐

สิบเอ็ด

๒๐๔

หน้ายกคำนำ

จะว่าเป็นเรื่องก็ได้ ไม่เป็นเรื่องก็ได้ ถ้าเป็นเรื่อง -- จะว่า
เป็นเรื่องสั้นก็ได้ เป็นเรื่องยาวก็ได้ ถ้าเป็นเรื่องยาว -- จะ
ว่าผิดลักษณะเรื่องยาวก็ได้ หรือจะว่าถูกก็ได้ ถ้าผิด -- จะ
ว่าผิดเพราะโง่ก็ได้ ผิดเพราะฉลาดก็ได้

ข้อคิดสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไม่มีตัว
คนในโลกมนุษย์อันจะจ้อร้อยกจะจิริด แต่ถ้าใครคิดว่ามี --
ก็ไม่ว่าอะไร ใครอยากจะทำก็ทำไป

ครูบาอาจารย์ ตลอดจนเพื่อนสนิทมิตรสหาย ทั้งหนุ่ม
หน้าซื่อสาวสวยของนายทองปน บางระจัน -- ไ้บ้า คน
นั้น เป็นสมมุตินามทั้งสั้น ก็เมื่อเกิดอุบัติเหตุไปเป็นข้อเคียดกับ
ใครเข้า ก็โปรดอภัยให้กับความโง่เง่าเด๋าดื้อของผู้เขียน
เถิด แต่ถ้าไม่อภัย -- จะเอาอย่างไรกันก็เอา

หนังสือเล่มนี้ ไม่ได้เขียนขึ้นด้วยอคติของข้าพเจ้าหรือ
ขวา ไม่ได้เขียนเพื่อเอาสငးต่าง แต่ก็ไม่ได้อ่านฟรีฟรีโดย
ไม่คิดเงินค่าเขียน หากเขียนเพื่อใช้หนี้เจ้าหนี้ที่ผู้เขียนยืมไป
ซ่อมแซมบ้านให้องออยู่อย่างสบาย

-- และแม้จะจบ หนุ่มหน้าซื่อคัมภีร์ - ทองปน บาง
ระจันเล่มนี้แล้ว แต่เรื่องราวของทองปน บางระจัน ยังไม่จบ
มันยังมีเรื่องหน้ายกอีกมาก -- ฮะ ฮะ ฮะ มหาวิทยาลัย
-- เหม เหม เหม นิสิตนักศึกษา -- หุฮา ฮาฮา และ
นี่เป็นวิธี

✱ บ้ายบาย

สุจิตต์ วงษ์เทศ

จากหนุ่มหน้ายคำพระ -
ขรรค์ชัย บุนปาน
ถึงหนุ่มหน้ายคมกริ -
สุจิตต์ วงษ์เทศ

ตัวอย่าง

มหาวิทยาลัยประกาศตารางสอบออกมาว่า

ระหว่างวันที่ ๑๕ - ๓๐ ตุลาคม ๒๕๑๒ เป็น

การสอบกลางปีของการศึกษา

โอ้, ติดตารางแห่งความทุกข์อีกแล้ว

สองสัปดาห์เต็ม ๆ

อดตาหลับ

นับตานอน

ไปไหนไม่ได้

กรรมเวรอะไรหนอ

เรา^ขรู้สึกเหงา — เหนง^ขมื่อ

ทั้งมือและใจ

ตี ๓ — ตี ๔ ก็แล้ว นอนไม่หลับ

อยากร้องไห้

“เอ็งอยากหัวเราะไหม ไอ้ช้าง” ไอ้เบ้มถาม

“ใครทำให้หนูหัวเราะได้ระหว่างนี้ หนู^ขเตะไม่คิดเงินจริง ๆ”

ไอ้ช้างตอบ

ไอ้เบ้มเดินไปเปิดลิ้นชัก

หยิบต้นฉบับมาส่งให้

ไอ้ช้างอ่านแล้วก็เริ่มยิ้ม

จากนั้นริมฝีปากค่อย ๆ แยิ้มเป็นหัวเราะ

ในที่สุดก็หัวเราะคันทันไปตื่นมาอยู่ตรงนั้นเอง

หนุ่มหน้ายัคมักรู้ ของ สุจิตต์ วงษ์เทศ ถือ

กำเนิดมาด้วยเหตุ^ขนั้น

วาสนาของเราสอง^ขนหนอ

ถึงแม้จะเป็นเด็กน้อยปากยังไม่พ้นห้วนนมแม่บังเกิดเกล้า

และแม่คุณ

วาสนาที่สร้างสมมาก็อบอุ้นนัก

อุปมาตั้งนกกระजิบในท่ามกลางพญาอินทรียั่วแหวดล้อมจะนั้น
มากด้วยผู้ปรารภนาดี

คอยสั่งสอน คอยเมตตา คอยเมียนดี

สำนึกในกรุณาคุณ บริสุทธิคุณ และเวทนาคุณเป็น
พ้นแล้ว

เมื่อครั้ง ขุนเดช และ ชานหมากนอก
กระโถน พิมพ์ออกจำหน่ายแล้วขายหมดไปใน
เวลาอันรวดเร็ว

ท่านก็ว่า

“เอ็งยังเด็กนัก เขียนหนังสือได้ดีแต่เด็ก แล้ว
ต่อไปเอ็งจะทำงานได้ยังไง หยุดเสียก่อนเถิดหว่า อย่า
รีบร้อนนักเลย”

ก็แลถ้ามีงานปรากฏตามหน้าหนังสืออื่นมากฉบับ
บ้างก็ว่า

“จะเร่งทำงานไปไหนกัน หยุดพักไปสั่งสมเสีย
บ้างเถิด ไม่เช่นนั้นจะเสียมือ จะมีอดก”

ครั้นสองเราเพิ่งเพียรพิจารณา อนิจจลักษณะ
ทั้งหลายทั้งปวงอยู่ในทิพยคุหา

ท่านก็ว่า

“ไอ้เด็กที่เหลิงในวิสัยโลก มีชื่อเสียงขึ้นหน่อย
ก็เอาแต่เที่ยวเตร่ ไม่ยอมทำการงาน”

บ้างก็ว่า

“หยุดเที่ยวเสียทีเถอะพ่อคุณ ทำงานเสียบ้าง ผู้
หญิงยิ่งเรื่อนั้นหนุ่มหน้ายักมีร่อยอย่างพ่อ จะยิ่งเมื่อใด
ก็ได้”

กลุ่มไว้ย !

ทำไมจึงกลุ่ม ?

เข้าเราก็มาโรงเรียน (มหาวิทยาลัยนั่นแหละ)

โรงเรียนเล็กเราแอบสนทนากับเพื่อนหน่อย

หนึ่ง

แล้วก็กลับบ้าน

ก่อนนอนก็กราบไหว้พระพุทธรูป พระธรรม

หยุดเสาร์ — อาทิตย์ ก็ออกต่างจังหวัด

ชีวิตประจำวันมีอยู่เท่านั้น

เหงามือก็เขียนหนังสือ — เท่านั้น

ไม่เคยคิดเบียดเบียนใคร

ไม่เคยคิดรังแกกุ่มเหงใคร

และไม่เคยคิดให้ใครมากุ่มเหงรังแก

การครองตนอยู่ในยุคแห่งความอับยสนี้ เป็นสิ่ง
ยากเย็นอย่างยิ่ง

ถ้าโลกเป็นสายน้ำ

ก็เป็นสายน้ำที่มีกระแสเชี่ยวกราก

และการเกิดมามีชีวิตของทุกคนคือต่างคนต่างลอย
คออยู่ในกระแสน้ำนั้น

เราจะทำอะไรกันดี

ไม่มีใครช่วยใครได้

ทำไมไม่ลองช่วยตัวเองดู

รู้ว่ากระแสน้ำไหลเชี่ยวก็อย่ากระโดดลงไป

ถ้าจะกระโดด

ก็ควรรู้ว่า ตนว่ายน้ำได้เก่งกล้า และมีพลัง

กำลังพอ

จะบอกอะไรให้ รู้แล้วก็อย่าเอ็ดไป

คนที่ครองตนได้อย่างเกษมเกษมในการเกิดมามี
ชีวิตทุกวันนี้

ก็คือคนที่นั่งอยู่บนฝั่ง

นั่งกระดิกตีนเสียด้วย

กระดิกตีนไป หัวเราะไป

เพราะภาพของคนลอยคออยู่อย่างร่าเริงนั้น
เป็นภาพที่ซับซ้อน

และภาพอะไรก็ซับซ้อนไม่เหมือน

อยากหัวเราะกับเราบ้างไหมล่ะ ?

๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

บนมานั่งกระดิกตีนกับเราบนฝั่งสิ.

ตัวอย่าง

หนุ่มหน้ายั้มกรั

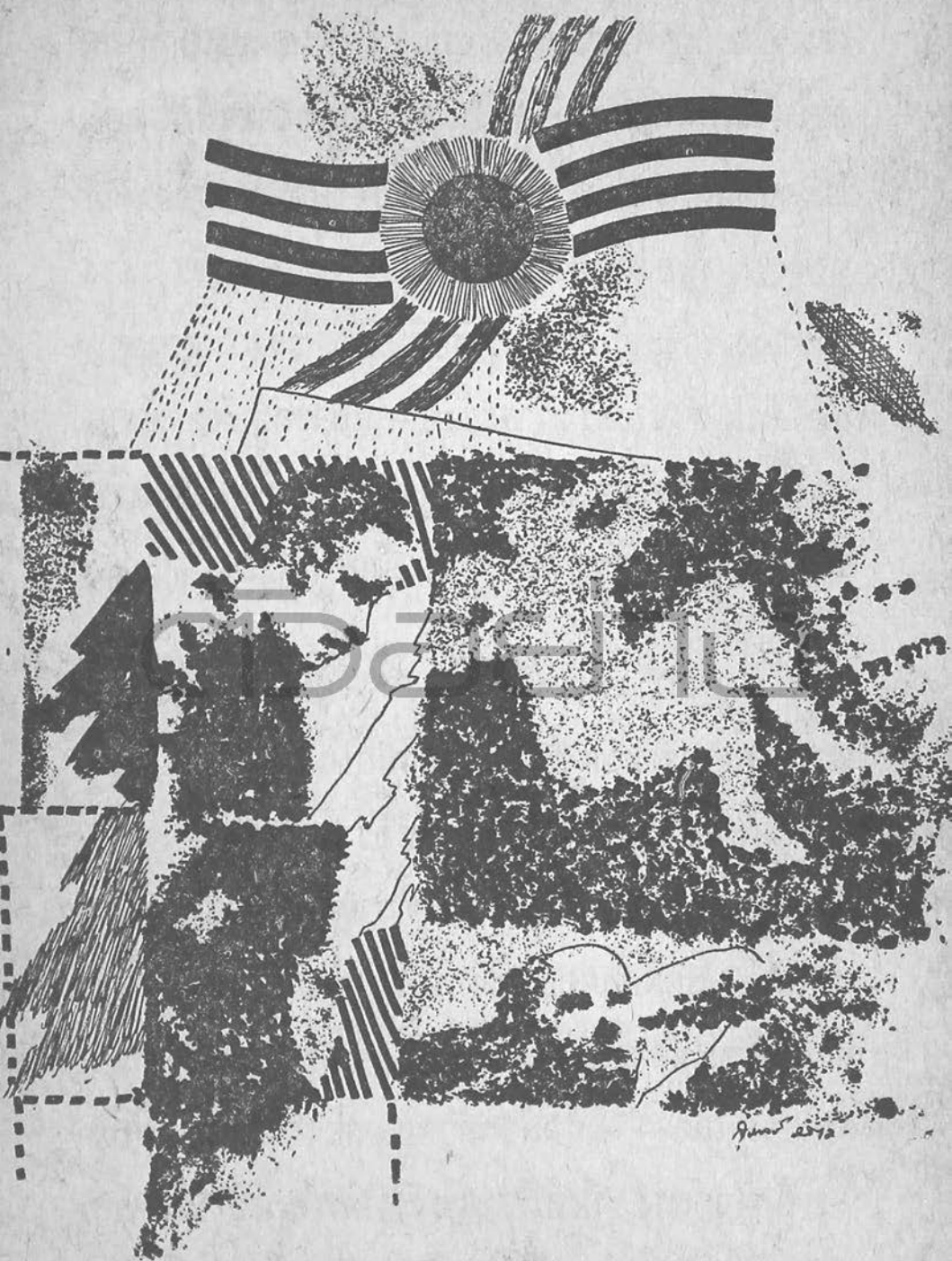
สุจิตต์ วงษ์เทศ

ตัวอย่าง

หนึ่ง

กูรู้สึก ตัวตนจน เมอหลวงพ่ กำลังครอง จีวรจะ
ออกบิณฑบาตร แต่ขงเกยจลุดขนล้างหน้า
เพราะมองไม่เห็นความจำเป็นว่าจะต้องรับลุดไป
ทำไม ในบางสิ่งบางอย่างคนเราไม่ต้องรับร้อน
นักก็ได้ ใช่ว่าจะเป็นการอดอาตหรือเฉยแฉะ
แต่ถ้าคนเราเกิดมาแล้วไม่รู้จักเวลาที่จะต้องรับ
ร้อนเสียเลย ไม่เคยที่จะต้องเร่งสร้างสรรพสาระ
เสียบ้าง เห็นว่าจะเป็นคนแฉะแหมะโดยแท้จริง

ก็ยังไม่มีความจำเป็นสิ่งใดมากมายนัก ที่จะ
ต้องรับลุดขนล้างหน้าล้างตา แต่ถ้ามีความจำเป็น
จริงจริงแล้ว ใช้เวลาประมาณ ๑๐ นาทีก็พร้อมที่
จะปฏิบัติงานในหน้าที่ได้ทุกสิ่งทุกอย่าง กูนอนมอง
เพดานมุ้งอยู่ยงเงง มองมันไปเรื่อยเรื่อยเปื่อย
เปื่อย ความจริงรู้สึกรำคาญบ้างเล็กน้อย แต่ไม่ถึงกับ
ต้องใช้ความอดทนอย่างใดเลย มองไปมองมา —
ยิ่งมองเพดานมุ้งมันก็ยิ่งเหมือนเพดานหรือฝาปิดโลง
ศพ กูก็คือศพที่กำลังนอนพิจารณาโลง ในความ

เป็นจริง ศพจะนอนพิจารณาหรือเปล่าหนอ? กิด
อยู่ในใจคนเดียวว่าถ้าศพในโลงเกิดมีความรู้สึกอีกดัด
ไม่เคยชินสถานที่ ศพนั้นจะมีวิธีปฏิบัติการอย่างไร
หนอ? กูเองนั้นยังไม่เชื่อว่าคนที่ตายไปแล้ว ร่าง
กายของเขาจะไร้แก่นสารเสียทีเดียว ร่างกายของคน
ที่ตายไปแล้วจริงจริงน่าจะยังมีแก่นสารอยู่บ้าง ถ้าคน
คนนั้นตายดีหรือตายดั่งอย่างสุพล สมบัติเจริญ หรือ
จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ หรือแม้แต่ตัวกูเอง

รู้สึกกว่าผ้าห่มสี่เหลืองซึ่งเป็นผ้าห่มสำหรับ
พระ โดยเฉพาะที่กกำลังเอามาปกบนหน้าอกนี้ มัน
ช่างไม่ผิดอะไรกับผ้าขาวที่ห่มห่อร่างกายของคนตาย
ผิดกันแต่คนละสีเท่านั้น สมมุติว่าเราไม่ติดสีติดกลิ่น
เสียแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็ไ้ผ้าเหมือนกัน กูนอน
นิ่งนิ่งก็ ซักซักจะคิด ว่าตัวเองนี่ เป็นศพและ ตายมา
หลายวันแล้ว — ก็กลัวกลัวอยู่ ลองกระดิกนิ้วก้อย
นิ้วโป้ นิ้วกลาง ก็เห็นว่ากระดิกได้ดีไม่มีขัดเขิน จึง
ลองเคลื่อนไหวแขนซ้าย ก็เช่นเดียวกัน จึงพอ
จะแน่ใจว่าตัวเองไม่ใช่คนตายเลยพอรู้ตัวและแน่ใจ

ว่ายังไม่ตายจึงทดลองกำหนดลมหายใจเข้าออก —
อัสสาสาบัสสาสะ ทำท่าทางนอนคล้ายกับว่าจะนิพ-
พานั่งปรัมมสุขัง แต่ไม่ยกกะมีความสุข

เพลงลูกทุ่งคงมาจากทางกุฎิหลวงตาสุข ไม่มี
ใครหрок ก็หลวงตาสุขนั้นแหละ ชอบฟังเพลงลูก
ทุ่งจะตายไป นี่แสดงว่าท่านยังไม่ออกบิณฑบาตร
หรือไม่ก็คงกำลังครองจีวร แต่อาจจะยังไม่ได้ทำ
อะไร เพราะท่านมีญาติโยมใส่บาตรประจำ ไม่ต้อง
เดือดร้อนเดินเสาะหาบ้านบุญบ้านกุศล จะออก
บิณฑบาตรเมื่อไรก็ยอมไม่เป็นปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ
กิจ แต่อย่าออกเกินสามโมงเช้าก็แล้วกัน

หลวงพี่ กูประคอง บาตรที่มี ฝาปิด เมา ร่ำม
ด้วยบลาสโซ เมื่อท่านเดินลงจากกุฎิไปแล้ว สรรพ
สิ่งทั้งหลายทั้งมวลก็เงียบเชียบเรียบร้อย เพลงจาก
กุฎิหลวงตายังคงดังอยู่ ผสมกับเสียงเรื่อหางยาวใน
คลองมอญเร่งมาแสบแก้วหูของคนนอน และรู้สึก
ว่าเสียงน้ำที่แตกกระจายจะดังผสมมาด้วย ไม่นาน
นักก็ได้ยินเสียงหวูดจากกรม อุ่ทหารเรื่อดังมาวังเวง

คล้ายกับจะเตือนคนที่นอนตื่นสายว่าตื่นเสียที่เกิดโวย
 — มึงจะนอนกินบ้านกินเมืองหรือไง? บางทีกูก็
 นอนตะโกนตอบอยู่ในใจว่า เออซีวะ — ถ้ากูกินได้
 กูจะกินให้เรียบวุธเขียวมึงเอ๊ย และหลายครั้งหลายที
 กูก็มักจะไต่ยีนเสียงมิตรสหายสนิททักว่า งั้นมึงก็ต้อง
 กินคนด้วย กูก็ตอบว่า เออ — กินคนก็กิน เพื่อน
 ว่าอีกว่า งั้นมึงก็กินกูด้วย กูก็ตอบว่า เออ — กินมึง
 ด้วย เพื่อนไม่ยอมแพ้ มันแถลงถามว่า มึงจะกินกู
 ทั้งตัวหรือ มึงกินหมดหรือ? กูก็จะตอบด้วยความ
 รำคาญที่มันไม่ยอมแพ้ว่า กินแม่งตั้งแต่ตื่นถึงหัว
 แลละ แล้วเพื่อนหัวเราะก๊ากย่อนกูอย่างเจ็บแสบว่า
 อ้อ — งั้นมึงก็ต้องกินหางูด้วยซิเนะ

ไอ้เพื่อนท่าเหวอะไรไม่รู้ พูตกันตรงตรงก็
 ไม่ได้ ต้องหาทางหลอกล่อกูให้ตกเป็นเหยื่อแห่งการ
 ตีฬปากของมันทุกครั้งไป

กูจึงพลิกตัวเอียงไปข้างขวา มองเห็นแสง
 สว่างเรืองเรื่อผ่านลูกกรงกุฏิเข้ามา แลดูคล้ายแสง
 สว่างของผู้วิเศษที่มีกำลังภายในสูงส่ง กูจึงจ้องมอง

อยู่ด้วยพิจารณานาน ครุ่นหนึ่งจึงรู้สึกว่าเป็นคอ
ของกูออกจะเคล็ดเคล็ดอยู่บ้าง คงจะนอนตกหมอน
เสียแล้วกระมัง ทดลองขยับหัวสองทีให้ต้นคอได้มี
อาการเคลื่อนไหว ก็รู้สึกเจ็บแปลบจริงจริงแล นอน
ตกหมอนเป็นแน่แท้ทีเดียว

มันเป็นความบกพร่องของกูเองที่ไม่ระมัด
ระวังในการนอน สักวันหนึ่งคงคอหักตายโดยไม่
รู้ตัว

ก็เหมือนกัน ตายโหงตายห่าไปเสียมันก็สิ้น
เรื่องสิ้นราว ไม่ต้องกิน ไม่ต้องชู้ ไม่ต้องมามีความ
ปรารถนาใดใดในโลก ล่องลอยอยู่ในความว่างเปล่า
ความเจียบ ความไม่มีอะไรทั้งสิ้น คงไม่ต้องยินดี
คงไม่ต้องยินร้าย

บางคน เขาก็ว่า คนที่อยากตาย คือคนที่ไม่มี
ความคิดความอ่านอะไร เป็นคนที่ไม่มีความหวังที่จะ
ทำมาหาสัจธรรม เป็นคนยอมแพ้ย่อมพ่ายต่อความ
ทุกข์ยากของชีวิต เป็นคนสิ้นไร้ไม้ตอก ไม่มีหัวใจ
มานะอดทน ไร้สติปัญญาที่จะช่วยเหลือตัวเองให้พ้น

ความทุกข์ยาก ความมันไม่ได้เป็นของแน่นอนเสมอ
ไปเลย บางคนเขาอาจจะอยากตายเพราะความอยาก
ตายอย่างสุจริตใจก็ได้ ไม่มีสิ่งใดเคลือบแฝงอยู่ทั้งสิน

เกิดความขัดแย้งขึ้น มาในใจอย่างรุนแรง
อยากจะลุกเสียที แต่ก็ยังไม่อยากจะลุกไปไหนให้เห็น
โลกอันธรรมดาระรรมตาไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย
สักนิด แต่ก็ยังเตือนใจตัวเองอยู่ว่าเรามีหน้าที่ วันนี
ต้องไปปฐมนิเทศ อธิการบดีท่านจะทำพิธีปฐมนิเทศ
นักศึกษาใหม่ เราเป็นนักศึกษาใหม่เราต้องรู้จักหน้า
ที่ ความจริงก็ไม่เห็นจะต้องมาปฐมนิเทศมัธยมนิเทศ
อะไรกัน ถึงเวลาก็เรียนเรียนกันไปแล้วกันนี่นา
ห่วงกันมากเกินไปก็ไม่ดี ละเลยกันมากเกินไปก็ไม่
งาม คิดคิดขึ้นมาอีกทีก็ไม่เห็นจะต้องไปนึกไปคิด
อะไรกันมากมาย เขาให้ทำอะไรก็ทำไป ไม่ผิด
กฎหมาย ไม่ผิดศีลธรรมก็แล้วกัน

กุกทดลองขยับตัว รู้สึกว่าสมรรถนะทางการ
ขยับตัวพอใช้ได้ ลองเหยียดขาทั้งสองขา แล้วสับต
สับเล็กน้อย รู้สึกว่ากำลังขาอยู่ตัว เมื่อเหยียดแขน

ทั้งสองข้างตรงไปข้างหน้า รู้สึกว่ากำลังแขนที่เคย
แกร่งจนกระทั่งก็ยังอยู่เช่นเดิม

เออะ— — ทศนวิสัยโดยรอบ ไม่มีอะไรติดขัด
ลูกออกมาหนึ่งพิจารณาฝั่งอยู่พักใหญ่ มันไม่
เห็นจะน่าเรียกฝั่งที่ตรงไหน มันน่าจะเรียกว่ากระ-
โปรงมากกว่า แล้วเรียกกระโปรงว่าฝั่งจะเข้าท่ากว่า
เป็นไหนไหน คนเรียกคนแรกนี้เป็นใครไม่รู้ พิเรน
พิลึกละ

ไม่ได้การ ชักเหม็นขี้พันทัวเอง ต้องรับล้าง
หน้าล้างตาเสียที ยังไม่ต้องเก็บมูกก็คงได้ ไม่มีใคร
รู้หรอกว่าเราชีก่อนเก็บที่นอน ต้องหาหนังสือพิมพ์
สักเล่มไปอ่าน ของมันเคยเสียแล้ว นั่งชิวโดยไม่อ่าน
หนังสือมันไม่สะดวกกัน

กุหยิบหนังสือพิมพ์ฉบับเมื่อวาน— วันอาทิตย์
เข้าห้องน้ำ นั่งอย่างมั่นคงบนคอห่านส้วมแล้วก็เปิด
หนังสือพิมพ์ขึ้นอ่าน พลิกดูปกสอศสีย่าน่าพิศมัย
เป็นรูปหญิงสาวแต่งตัวอยู่ในชุดอะไรไม่รู้ แต่กะเน
ความมุ่งหมายในการแต่งกายของหล่อนได้ว่าต้องการ

อะไร ก็ที่อยู่หรงอก — เพราะหล่อนคล้ายกับว่าไม่ได้หุงอะไรเลย กุจึงไม่คิดหาอย่างอื่นอ่าน คงนั่งพิจารณาหล่อนอยู่อย่างนั้นเอง ในใจก็คิดถึงความก้าวหน้าทาง เทคนิคการพิมพ์สอตสี และเทคนิคการแต่งกายให้เกิดอารมณ์ร้านกระสันในกามราคะ ความจริงหล่อนอาจจะไม่ได้มีจุดประสงค์อย่างนี้ก็ได้ ผิดอยู่ที่เราที่นึกที่คิดไปเอง เราคงจิตใจต่ำเกินไป ไม่รู้แจ้งเห็นจริงในเนื้อหนังมังสา

เพื่อนนักเรียนรุ่นเดียวกันเคยถามความเห็นกูว่า หนังสือพิมพ์ที่เรูปพรค้อย่างนั้นน่ะใหม่? กูบอกไปว่าดี เพื่อนมันโกรธใหญ่ หาว่ากูเป็นเพือกเน่าเฟะ กูได้แต่หัวเราะเฉยเฉย ไม่มีความรู้สึก แต่ไม่ได้ตอบว่าอะไร มันอยากว่าก็ให้มันว่าไป ว่าว่างเราจะมีมันบ้าง ถ้ามันโกรธเราจะได้เตะสั่งสอนมัน โธ่เอ๊ยเด็ก — ก็หล่อนที่แก้ผ้าอยู่บนหน้าปก ยังไม่มียางอาย แล้วเราก็กวนชายชาติอาชานัยทั้งนั้น จะไปยี้หระหาพระแสงค้ำยาวค้ำสั้นอะไรกัน มีมาให้กูเราก็ดู เรากูแล้วเรารู้สึกชอบ/กระสัน/

ทุเรศ/ปลง/ หรือเฉยเฉย มันก็อยู่ที่กิเลสทางกามารมณ์ของแต่ละบุคคล

เพื่อนบางคนมันยออ้างันถ้าน้องสาวมึงมาทำยังงี้ — —

กูตอบทันที อย่างหนักแน่นว่า ไ้บ้า กูก็อตบคิน

รู้สึกเพลินดี ไม่นานนักก็สุด แล้วจึงอาบน้ำ แปร่งฟันอันเป็น ระเบียบเงางามด้วย ยาสีฟันที่มีชื่อเสียงในการขจัดกลิ่นเหม็นได้ดีที่สุด แปร่งไปก็นึกไปว่าอันความจริงเรื่องของเรื่องมันจะเหม็นชะอย่างทำยังงี้เสียก็ขจัดมันไม่ได้หรอก อย่างชี — — ใครขจัดกลิ่นเหม็นของมันได้มั่ง เรื่องความเหม็นความหอมนี้ คิดคิดตุแล้วพิลึก ความรู้สึกของชีหรือดอกอุตุพิต มันคงไม่รู้สึกทั่วว่ากลิ่นของมันเหม็นหรือกล้าน ได้ยินคนว่ากลิ่นมันเหม็น มันคงยอเอาเจ็บเจ็บว่า จมูกไอ้คนคมไม่ดีตะหาก จมูกมนุษย์ตะหากที่ไม่มีความยุติธรรม ชอบก็ว่าหอม — — เกลียดก็ว่าเหม็น

กว่าครึ่ง ชั่วโมงที่ถูก ตรวจสอบระบบ ขับถ่าย
 สำหรับวันนี้ ตรวจสอบตามวิชาการที่เคยร่ำเรียนมา
 ในวิชาชีววิทยาที่เดียวแล หลังจากนั้นแล้วก็ออก
 จากห้องน้ำ เช็ดตัวด้วยผ้าเช้าม้าราคาถู บางวันผ้า
 เช้าม้าเหม็นเพราะไม่ได้ซักก็ขอยืมผ้าอาบของหลวงพี่
 มาเช็ดแทน คนโบราณเขาเตือนัก ว่าใครใช้ผ้าอาบ
 พระชกกลากจะกินตัว กูไม่กลัว อาบน้ำทุกวันชะอย่าง
 และไม่เคยนอนน้ำลายยี้ด เพียงเท่านั้นชกกลากก็ไม่มี
 สิทธิละลาบละล้วงตัวกูของกู

พอเช็ดตัวเสร็จก็เก็บมุ้งเก็บม่าน แล้วค้น
 หากางเกงมานั่ง มีอยู่กะเขาสองตัว ตัวหนึ่งดำอีก
 ตัวหนึ่งกากี กูชอบนั่งทั้งสองตัว นั่งจนตูดปะทังสอง
 ตัวเหมือนกันทีเดียว วันนั้นต้องนั่งสีดำ เพราะเป็น
 วันมงคล เคยมีคนถามกูว่าทำไมชอบนั่งสีดำ กูก็
 มักจะ ตอบอย่างจริงจัง ว่าเพราะเป็นสีแห่ง ความรัก
 เพื่อนทุกคนมักจะด่าแม่ทันทีทันใด มั่นว่าสีชมพูต่าง
 หากที่เป็นสีแห่งความรัก สีดำเป็นสีแห่งความทุกข์
 ความเศร้าโศกต่างหาก กูก็หัวร่อสัพยอกว่า โง่แล้ว

อยากนอนเตียง ไม่เคยอ่านกามนิตก็ทะเล้นมาเตียง
 สด่าเป็นสี่แห่งความรักเหมือนสี่ศอพระคิระที่ทรงดื่ม
 พิชรายเสียเองเพื่อมิให้ใครอื่นดื่ม อันจะพากันตาย
 โหงตายท่าเสียหมด นี่แหละแสดงถึงความรักอันยิ่ง
 ใหญ่ของพระคิระ มีข้ออย่างนั้นแล้วใครยังจะ
 เกี้ยวว่าสด่าเป็นสี่แห่งความทุกข์ยากละก็ กูจะถือว่า
 เป็นผู้บ่อนทำลายความคิดของนักปราชญ์ราชบัณฑิต
 เพื่อนมันก็เลยพากันหนีไป มันคงเห็นว่ากูไม่เต็ม แต่
 ถ้าจะถามความเห็นกูกจะว่ามันเองก็ขาดขาดอยู่บ้าง
 ความจริงวันนี้^๕อยากจะใส่เสื้อแขนยาว และ
 หาเนคไทมา ผูกคอสักอันให้มันโก้ห้วน หยั่งใครอื่น
 เขามั่ง เวรกรรมก็มีแต่เสื้อแขนสั้น และไม่เคยผูก
 เนคไทเลย จึงไม่มีผูก ครั้นจะขอยืมหลวงพี่ ก็กลัว
 หลวงพี่จะเตะเอา เพราะหลวงพี่มีแต่รัดตะกุด ไม่มี
 เนคไท เป็นอันตกลงว่ากูจะใส่เสื้อแขนสั้น^๕ สวมขอ
 เพราะเป็นเด็กวัด ชักผ้าที่ไรเป็นได้เจอดี— กัสสิจวร
 หลวงพี่นะชิตคอยอยู่เป็นคราบรอบกะป๋องแป๋ง ไม่เห็น
 จะน่าอัปอายตรงไหน มอชอกก็มอชอ ใส่แล้วหล่อก็
 แล้วกัน...

บรรลัชชัย ขุนปาน กับ สุจิตต์ วงษ์เทศ เป็นเพื่อนกัน แต่ไม่มีอะไรเหมือนกันเลย

คนแรก ตัวหนังสือออกโทนคัลเลอร์ว่อน คนอง ช่างเจรจา คมคาย และ วีนอยู่เสมอ คนหลัง เย็น สุขุม มีอารมณ์ขันที่ประณีต... แต่ถ้าจะตัดสินใจและมีความเชื่อมั่นในแนวทางของตนเอง

หนุ่มนายสมัคร ของ สุจิตต์ อาจจะมีชื่อเสียงจากหัวใจของคนหนุ่มรุ่นใหม่ทั้งหมด แต่เป็นปฏิกิริยาที่มีต่อระบบการยึกยือดั้งเดิมในมหาวิทยาลัย ด้วยลีลาที่แปลก แทนที่จะใช้ความแข็งแกร่ง รวดร้อน มุทะลุหัวชนกำแพง หรือการดุดดเหี้ยกหยามและปลุกตนออกมา เขากลับใช้อารมณ์ขัน เรียกได้ว่าขันจนคั้นและไต่คืบในที่ลึก

ในถลกหัว ของ บรรลัชชัย เขามีได้พยายามที่จะเข้าไปทำความเข้าใจและเรียนรู้ ถึงความหนักอึ้งของผู้ใหญ่ หรือคนรุ่นก่อนเท่านั้น แต่ยังไม่ประสบความสำเร็จอันใดระหว่างคนสองช่วงนี้อย่างชัดเจน จนเกือบจะกลายเป็นว่า ภายในหัวเขานั้นเป็นหัวเขามากกว่าใครไหนอื่น

ในยุคแห่งการแสวงหาอันสืบสน งานสองเล่มนี้มีลักษณะ ทำท่าย มากกว่าจะสรุปและชี้ทางออก

เสด็จ จันทิมาธร